

„Kam, strinja?“ jo ogovari volk. „Zakaj si danes tako otožna?“

„Ah, ljubi striček, ne vprašuj! Ti ne veš, kaj se godi pri meni!“

Volk je ne razume in jo izprašuje dalje, a lisica noče nič povedati. Volk zato sam odide k lisičnici.

„Kdo je tu!“ zavpije v jamo.

Koza spozna volkov glas in odgovori z izpremenjenim glasom:

„Nimam časa govoriti! Ravno gledam volčje meso; jako je slastno, ker je mastno!“

Volk se ustraši in zbeži.

Lisica se kmalu vrne, pa vidi, da ni volk ničesar opravil. Zopet se vrne v gozd.

Tam sreča medveda. Hlini se mu istotako kakor volku.

Medved se napoti proti jami in zavpije:

„Kdo je notri?“

Koza spozna medvedov glas in reče:

„Nimam časa govoriti; ravno glodam medvedje bedro, jako je slastno, ker je mastno.“

Medved se ustraši in pobegne.

Lisica je menila, da je medved pregnal kozo in se vesela vrne domov. Ali, kako se razžalosti, ko vidi kozo še v jami, kjer se je nastanila, kakor v svoji hiši. Žalostna odide tretjič v goro; obupna tava okrog, ne oziraje se ne na levo ne na desno, da komaj zazre malega raka, ki ji zastavi pot in jo vpraša:

„Strinja, kam tako žalostna?“

Lisica mu skraja niti ne odgovori; šele na mnoga vprašanja mu vse pove.

Raka prevzame radovednost in gre k lisičnici.

„Kdo je notri?“

Koza pa zapazi raka, se zasmije in reče:

„Haha! Rak! Ravno trebam rake, počakaj, da se bom slastila še nad tabo!“

Rak pa, ker je bil majhen, se splazi odzadaj skozi majhno luknjico v jamo. Tam se prepriča, da koza ne trebi rakov, pač pa leži na stelji.

Splazi se h kozi, jo prične ščipati in jo ščiplje tako dolgo, da koza pogine.

Rak se pa napoti, vesel svojega junaštva, dalje. Ko se vrne lisica domov, se razveseli, ko vidi svojo sovražnico mrtvo.

Veselo je živelá poslej v lisičnici s svojimi mladiči.

Kar si z lažjó pridobiš, nima obstanka. Prej ali slej ti bo v škodo in sramoto.

V. C. Nelej.

6. Umetnik in opica.

Umetnik-glasbenik je izvabljal iz glasovirja divno-doneče skladbe, zdaj mile kakor pihljanje lahkega vetriča, zdaj zopet burne in pretresujoče kakor viharjev hrum.

Na vrtnem drevesu tik okna je čepela opica in je svôjo pot grajala igranje s prsti, češ da je pretiho. Poišče na dvorišču težko kladivo in spleza na prejšnje mesto. Godrnja dalje in komaj pričakuje, da odide umetnik. Zapodi kladivo v sobo in se zažene še sama za njim. V sobi pograbi kladivo z obema rokama in jame silovito udrihati po tipkah; toda tipka za tipko odleti, strune popokajo, a o ubranih glasovih ni bilo razen hrepečega hrušča niti sledu.

Prevarana je opica srdito treščila kladivo skozi okno in osramočena zbežala na vrt.

Ne presočaj, česar ne umeš!

Zvonimir Maslè.

7. Lisica in podgane.

Dokaj živeža si je bila nabrala za zimo lisica ter ga mirno používala v svoji luknji. To so zavohale izstradane podgane. Prišle so k nji, proseč jo, naj bi jim kaj dala. A lisica se zadere in reče porogljivo: „Nimam časa, pridite jutri!“ — Druzega dné pa odžene podgane z istimi besedami in tako večkrat zaporedoma.

Primeri se pa, da se ujame lisica neko noč v nastavljeno ji zanjko, iz katere si ne more pomagati. Čez nekaj časa pridejo mimo omenjene podgane. Prav pohlevno jih prosi lisica, naj bi ji pregrizle zanjko ter jo rešile smrti. Toda podgane ji zakličejo: „Jutri, jutri!“ V tem pride lovec in lisico ubije.

Kakor se posojiuje, tako se vračuje.

Prired. Jos. Balič.

8 Modri kozel.

„Oj dedek, oj dedek, če ljubiš me kaj,
Povej mi, povej mi kaj lepega zdaj.“ —

„Oj Janko, poredneš, jaz nisem vsevednež —
Kaj meniš, da pravljic znam tristo kopíc?
Pa da ti ustrežem, ti jezik zavežem,
Naj bode, povem ti dogodbo še to:“

„Oj dedek, oj dedek, zahvalim lepo!“ —

Dve kozi na paši sta pasli se naši,
Cvetico na trati zagledata hkrati.

„Ta že ne bo tvoja, ta cvetka bo moja!“
Pohlepno se koza starejša zglosi.

„Ne boš je pojedla, oj starka ti medla —
Pravico do nje imam isto kot ti!“
Hud kreg in nemir zdaj na paši nastane,
Od cvetke se koza nobena ne gane.

Naposled srdito naskočita,
Srdito z rogovi se počita — —
Med tem pa na pašo star kozel prikima,
Začuden se vpraša: Kaj neki je njima?
Pa kmalu pove mu prepír,
Kje boja iskati je vir.
Prav pametno kozel razvezal je voz —
Kaj meniš ti Janko, kako?“

„Oh, ko bi jaz vedel . . . ? — —

Cvetico je snedel!“ — —
„Tako je, res storil je to!
Kaj hitro prepír zdaj na paši poneha,
A kozel zvijačni se trese od smeha.
Pa predno od njiju se še poslovi,
Pregovor ta znani jima ponovi:
„Kjer se prepírate dva,
Tretji dobiček ima!““

K. Javoršek.

